

Csak felnőtteknek!

BUDAPESTNEK VESZNIÉ KELL!
Röpirat.

Írta:

BRICHTA KÁLMÁN

Ára 25. kr.

Kapható: minden szivartózszéban és könyvkereskedésben.

A szerzői jog minden országra nézve fenntartva.

BUDAPEST, 1891.

Nyomatott Heisler J.-nál, várkert-rakpart 1.

I.
Budapest – Szodoma.

Gyilkoljatok meg! öljetek meg! ne legyen testemben egy csép ver sem, legyek teljesen hideg, halott!

Vagy zúzzátok össze csontjaimat porrá és égessetek el azt is, ne legyen meg egy atom sem, mely elárulná, hogy ez undok városban éltem valaha!

Vesszen e város színéről minden, mi szépet és jót mutat, mert valója csupán gaz, pusztuljon el minden ékessége, bája és gyönyöre, mert bűn árán szerezte e tulajdonságait. Mentsük ki e városból az igaz embert, mert a ragály terjed ez undok fertőben, a rothadtlelkű elveti magját az igazak szívébe, hogy azt is bűzhödté, bélpoklossá tegye!

Vesszen ki bár ember ős állat egyaránt, ne legyen senki, ki tapossa a világnak e szennyfoltját!

Tomboljanak az ellenség ágyúi, harsogjanak a csata kürtjei, dörögjenek a vész fellegei, hirdesse minden, hogy Budapestnek vesznie kell a told színéről úgymint Szodoma és Gomorrhának, mert benne kéjuralom kapott lábra. Oly erős és hatalmas kéjuralom, melyet megtörni lehetetlennek látszik.

Itt öngyilkosságot ígér jó szülőjének a gaz fiú, mert nem engedik kéjelegni, ott a nőre halált szab a férfi, mert amaz felfedezte aljas bűnét.

Emitt öngyilkos lesz az ifjú, mert nincs elég pénze, hogy szenvedélylyé vált kéjelgését ki tudná elégíteni. Amott elvál a férj, mert nincs annyi keresete, melylyel két nőt ki bírna tartam.

Az alsóbb körökben az ínség és nyomor a szegénység és elégtelenség jajai hallatszanak. A felsőbb köröket pedig a kényelem a kedvtelenség és az életunság borzalmi zaklatják.

És mindez azért van, – mint már mondtam, – mert jelenleg kéjuralom dívik. Ezen lelketrázkódtató borzadalmas állapotok megteremtői és bűnös vezetői; – az undok kéj hölgyek !

Budapestnek ez erkölcsi romlottjai baljóslatú alakulásokkal fenyegetik az igazakat. E város elveszteni készül szabadságát! Hogy a szeplőtelen tisztaszívűeknek kezében nem villog többé a kard, a kéjenczek bilincseket kovácsolnak a szüzek karjaira, hogy megakadályozzák azokat jogaiknak, erényeiknek védelmükben.

A kéjelgés világoralomra készül s absolutismussal fenyeget. És, ha a kéjuralom terjeszkedik s magával ragadja még a kevés számban levő igazakat is, hol van az óriás a ki képes lesz ezeket feltartóztatni és visszatartani? Mely kéz akadályozza meg majdan e két ellentétes elem egyesülését s ebből kifolyólag az erkölcsi egyensúly teljes felbomlását?

Vajjon ki fogja vezetni az emberiséget az erkölcsi haladás útján, midőn a kéjuralom eloltással fenyegeti azt a világosságot, mely az egyház szelleméből oly jótékony sugarakban áradott a kéjuralom sötétsége felé ?

Hát rövid idő múlva, ha majdan a paráznák orkánja megindul s a kéjhajhászok búzhódt fürgetegje zúdítja az igazakra ragályos miazmáit, mit fogtok ekkor tenni ? – kihez fogtok ekkor folyamodni ? És vajjon mi lesz az egyház függetlenségéből, szabadságából és mi a kereszténységből, ha a kéjuralom hatalmas kiragadja az egyház kezéből az Isten igéjének kardját ? Embert keresünk majd, ki oly erősen állja meg helyét a kéj vihara közt, mint megállotta helyét, Napoleon a harcok viharai között-

Hát hol találunk majd oly embert, ki látja, hogy a kéjszomj már elragadta az ifjút és öreget, szegényt és

gazdagot; ki látja, hogy nem csak az ifjúnak csendes ártatlan életébe, nem csak a családi szentélybe, de még a szentek szentélyébe az Úr oltárához is belopózkodtak már a bűnre csábító fúriák, hol találjuk majd az embert ekkor, ki küzdterre lép és felkiállt az Istenhez: meghalok! de megvédelmezem kísértetben levő szolgálómat a szennytól, a bűntől?

II. A kéjhölgyek

Ismeritek ezen emberi testtel bíró fúriákat, ismeritek őket? Ha nem, hallgassatok ide! Azon erkölcstelen, hitetlen fene vadak, kik nem ismernek sem szépet, jót, sem nemest, igazat és tisztát, kik csak bűnt, szennyet és ocsmányságot ápolnak; kik kerülnek a tisztességes társaságot és a nap világosságát; azok, kik csak kényelemre, jólétre, nyugalomra, szórakozásra és undok kéjre szomjúhozhatnak, ezek a kéjhölgyek.

Hogy mily megtestesült rossz az ilyen lény, az kitétszik abból, hogy kimentti magát Istennek rendeltetése alól, anya nem lesz belőle, nemét nem szaporítja, dolgozni nem dolgozik és Istent nem ismer.

Ezek a fúriák terjesztik az egész világban a rosszat. Csak egyszer kell a férfúnak ily aljassal összetalálkozni, akkor már meg van az mételyezve; azon percztől kezdve csak romlás lehet erkölcsös életében, de épülés nem!

Hogy mily aljas tetteket visznek véghez ez undok férgek, arra becsületes ember nem is gondol. Hidegen átölelik a férfit, testi bájait nyíltan mutogatják, nemi szerveit nyíltan, a legkissebb szégyen nélkül odatárják a férfiakra, csalfa csókokkal árasztják el azokat, mindent elkövetnének csak kielégítsék azokat, kik pénzzel vásárolják meg tőlük a bűnt.

Tudjuk azt, a ki más ember testét csak megsebzí is, azt elítélik súlyosan. És ezeket a fúriákat – kik sokszor nem csak megsebzik a legnemesebbet, a szívet, ha-

nem, kik legtöbbször meg is ölik azt – ezeket az orvgyilkosokat a társadalom kiváltságokkal ruház fel.

Az ilyenek gyilkos fegyvert, (bárczát) ad kezébe a törvény s azt mondja neki: nesze ezzel mehetsz vadászni nyíltan, nincs tilos föld, akárhol löheted le ifjú vagy öreg zsákmányodat, akárhol vetheted ki szemérmes gyilkoló hálódát, mit lősz vagy fogsz mind a tied, viheted bátran a vérpadodra, melyen csak igazlelkűek és tisztaszívűek véreznek el.

Hogy túlzottan nem beszélek Budapest lakóinak erkölcsi romlottságáról és a kéjhölgyek erőszakos bűnreccsabitásairól, arról könnyen meggyőződhetik mindenki. Csak egyszer haladjon végig a kételkedő férfi, este 9 óra után, a kerepesi-úton, mint a véredek úgy törnek rá nyílt úton, ember, ég és Isten előtt ezrei e mérges viperának; kivetik bűnös hálójukat, mely bizton fog, melyet kikerülni nem lehet, megmételtyezik a tisztalelkűtöket és tisztaszívűeket. Még a serdülő szűz ifjút, ki ártatlanul halad végig az úton, azt is megfogják bűnsóvár kezeikkel s beavatják a romlás és sülyedés világába!

De nem csak a kerepesi-úton gyilkolják le naponta a férfi szíveket, de még a következő utakon is.

Budán: Horgony-, Ganz-, Gyorskocsi-, Bokor- és Viadar-utczákon.

Pesten: Hímző-, Megyeház-, Bástyá-, Lövész-, Ros-tély-, Molnár-, Hajnal-, Új-, Ó-, Arad-, Szerecsen-, Lázár-, Rózsa-, Petőfi-, Kazinczy-, Nyár-, Szövetség-, Dohány-, Alsó erdősor-, Aggteleki-, Népszínház-, Futó-, Német-, Gólya-, József-, Ór-, Templom-, Kölesei-, Mester-, Liliom-, Tűzoltó-, Hölgy- és Kápolna-utczákon.

Ezekben az utczákban vannak a híres kéj barlangok.

Ezeket könnyen lehet felismerni, mert a legundokabb külsővel bírnak és ablakai nappal mindig be vannak függönyözve, mivel ez éjji madarak nappal alszanak, a midőn a becsületes ember a napvilágánál dolgozik.

Sajnos, hogy jelenleg Budapesten már 54 ily kéj-barlangot, ily földi poklot és mindenikben legkevesebb 20 darab oly undok férget számítunk.

Ezen barlangokban élő 1080 darab erénygyilkoshoz bátran számíthatunk még 920 strihre járót, íme 2000 darab él és élvez, zsarol és uralkodik!

Ha ezen statisztika láttára sem indulunk meg és ha ezen statisztika hallatára sem gondolja meg a női nem, hogy valóban igen romlottak kell lenni a férfi nemnek, mely ellátja, eltartja e 2000 ingyenélőt, akkor nincs már szív a női testben.

Lássátok ezek a ribanczok a legnagyobb pompa és fény közt élnek, minden bőven van nekik. Egy ilyen rongy, ha az utcán megy és az ember ha nem ismerné, azt mondaná róla: ez báróné vagy grófné, oly fényesen vannak felöltözködve.

Az ilyen kéjhölgy naponta legkevesebb 3 frtot költ el, eltekintve, mikor mulatni megy, mert akkor 100 forintot biztosan elver.

Három forintjával számítva 1 napra 2000 kéjhölgynek egy év alatt kell 2.160,000 frt. Ezen rengeteg összeg legnagyobb részét serdülő ifjaink szolgáltatják.

Ott ültem egyszer, ily kéjbarlangban egy Gazé mellett egész éjjel, hogy lássam, mily romlott a világ.

Este 8 órától reggel 3 óráig kétszázhatvan személy fordult meg és ezen nagy tömeg közt csupán 16 idősb férfi volt, a többi mind 20 éven aluli.

És valóban könnyeztek szemeim és vérzett szívem, midőn egy más alkalomkor két családos urat láttam megfordulni ott, oly családos férfiakat, kiknek családi viszonyaikat jól ismerem, kikről meggyőződtem, hogy csakis ők a romlottak vagyis az elcsábítottak, mert feleségek és gyermekeik igen becsületesek.

Igen, míg e nyílt bordélyházakat Budapest területéből ki nem irtjuk, addig ez így fog menni továbbra is.

Átkom reátok fűriák! Mardossa a kínos pokoli tűz örökké rongy, hitvány szíveteket, gyűlöljének és átkozzanak az igazak, kárhózzatok a pokolra!

Pusztuljatok! pusztuljatok! Jaj! nincs már erőm

hogy átkozzalak titeket, kezeimet a görcs összehúzza, kiesik a toll a kezemből, szemeim villognak és kigyúlnak a jogos dohtól, ereimben kínosan forr a vér, agyamban vesznek a gondolatok, szívemet görcsök rángatják.

Jajgatok és sikoltok, mert látom, hogy átkom nem pusztít el a föld színéről titeket, ti hitvány gaz fúriák!

Oh Istenem! kérlek adj erőt, adj csak annyi erőt, hogy egy kissé csitítsam vérszomjas haragomat, hogy ismét felemelhessem mérges tollamat, mely az imént esett ki kezemből.

Oh adj csak annyi erőt, hogy egy gyilkos tört vehessek a kezembe és hogy véghez vihessem Herodiás kegyetlenségét, hogy lemészárolhassam e gonosz fúriákat, hogy kiirthassam őket a föld színéről.

Oh térjete ki előlem az utcán, mert nem tudom mire vagyok képes, ha megismerlek titeket.

Engem könnyen felismerhettek, mert szívemben az elszántságot hordom, kezemben pedig a töltött revolvért, mellyel védem ártatlanságom, tisztaságom lelkem legfőbb erényeit.

III. Ifjaink.

Ott, hol az erkölcsnek, a hitnek legparányibb nyomát sem találjuk, hol minden szép szó egy-egy lelket gyilkoló-

tőr, ott hol minden kedveskedés és dicsérés a nemes szívnek megfásítását célozza, ott hol szabadon tanyáz a bűn, ocsmányság, szenny és parázna ott fetrengtek ti e búzhödt kéj barlangokban.

Nem érzitek, hogy ott vész minden erénytek, minden jó és szép tulajdonságtok, nem látjátok, hogy mióta ti e piszok fészkeket meglátogatjátok, azóta nincs semmiféle hajlamtok a szép, jó és nemes iránt, azóta nem ismertek fellebbvalót. Azóta ti akartok urak lenni mindenhol, senkinek jó tanácsait el nem fogadjátok, nyugalmat nem találtok sehol, gyönyört és örömet a legszebb és legfényesebb társaságokban sem találtok, mert mindig csak kéjre, undok kéjre szomjúhoztok ti nyomorult kéjhajhászók!

Nem látjátok, hogy mióta üzitek ez ocsmány bűnt, azóta vész szemetek ragyogó fénye, arcotokról az ifjú rózsás pír eltűnt, ruganyos izmaitok kiszáradnak, csontjaitok kidomborodnak a bőr alól, elhagy minden erőtök és utálatos, nyomorult vézna csontvázakká lesztek. És ezen stádiumban akartok majd megtérni, ekkor ígérjétek, hogy többé nem fogjátok oly gyakran elkövetni e gyalázatos bűnt?

Ekkor hiába jajgattok és rítok, hiába esdekeltek és kiálltok fennhangon segítségért, nem hallja azt meg senki sem, mert fél a ragálytól mindenki. Egy kéz sem nyúl segítségekre, vívhattok akkor a szörnyű halállal ti kéjhalók!

Nem tudjátok, hogy a legnagyobb bűn a bujaság és a paráználkodás, nem tudjátok, hogy önnönmagát bősziülj a meg az, ki űzi ezen ocsmányságot?

Nem olvastátok a szent írást? Hát tudjátok-e, hogy abban meg van írva:

„Ki magát fajtalan asszonyokhoz adja, rothadás és férgek lesznek jutalma”. Srf. f. 19. 13.

Továbbá:

„Jól jegyezzétek meg magatoknak, hogy semmi paráznának, vagy tisztátalannak ... nincsen öröksége Krisztus és Isten országában”. Efez. 5.

Ifjú! ezeket tudva, szeresd az ártatlanságot, mint lelked főkincsét és ékességét s vedd gondolóra a szent írás e szavait: „Oh mily szép a szüziesség a tiszta erkölcs-csel! mert halhatatlan emlékezete, mivel mind Istennél, mind embereknél ismeretes” Bölcs. 4. 1.

Ifjak! nem látjátok, hogy törpül az emberi nem, a korai vétségek miatt!

Csak azután akartok megtérni, mikor már tehetetlen lények vagytok, akkor akartok egy igaz nőt boldogítani, midőn már nem vagytok arra képesek.

Élő bizonyítéka annak, – hogy az ifjaink mily nagy kéj haj baszok, hogy mily nagy mértékben űzik a parázna undok bűnét – az, hogy könyveket kellett írni, azon ezélből, hogy a fiatalok gyógyíthassák önnönmagokat, mert már az orvosok nem győzték azokat kúrálni.

Tudjuk, Garay Antal: „Népszerű útmutató” című műve, mely a nemi betegségek gyógyításait tárgyalja, már a 7-ik kiadást érte el. Rettentő férfi-romlottságra vall!

És most azt mondom: merjen valaki elem állni és azt mondani, hogy egy férfinak kell ez undok bűnt gyakorolni, én akkor azt irgalmatlanul levágom!

Vagy merészelje nekem az orvosi tudomány bizonyítgatni, hogy okvetlen szükséges a gyakori közösülés, én akkor megtagadom Istenemet, mert nem érdemli meg, hogy annak nevezzem, ha oly tökéletlen, nyomorult korszot teremtett az ő képmására.

IV.

Polgárleányaink.

Polgárleányaink sorsa igen aggasztó és szájalomra méltó a jelen kéjuralom közt. Itt teng fővárosunkban több mint 100,000 polgárleány. Élet céljuk, rendeltetésük, hogy házasodjanak és legyenek derék, jó, anyákká.

De a jelen körülmények között nem érhetik el céljukat. Hisz ott van a 2000 fúria, ezek uralnak fölöttük, ezek teszik őket semmivé. Fel sem tűntök ti polgárleányok ezek mellett, hisz ti nem adtok undok kéjt a férfiaknak, ti nem gyalázzátok magatokat a pörig. Hány anyát hallottam már panaszkodni.

Az egyik azt mondotta: „Több lányom van, mind szépek és becsületesek, férjt pedig egyik sem kap.”

A másik emígy panaszkodik: „csak egy lányom van, udvarlója van minden ujóra tíz, de egyik sem veszi el”.

A harmadik: „én Istenem, ezek a férfiak csak pénzt akarnak, a leány nekik csak kompót.”

A negyedik: Jaj! jaj! négy aggszüzem van, mit csináljak? mit csináljak? Táncmulatságokra, bálókra már egész vagyonunkat elköltöttem, de férfi nem jön mégsem, a ki elvinné őket.

A szalmaözvegy: „Nem tudom, azoknak a férfiaknak nincs már semmi érzékeik, nem látják, hogy még ifjú szép arcom van, hajaim mily gyönyörű aranysárgák, melleim mily domborúak s mily fess teremtés vagyok, még gyermekeim sincsenek és még sem akarnak engem feleségül”.

Ó ti kevésbé szép dőre polgárleányok, ti, kik azt gondoljátok, hogy szépek vagytok és ezen szépségetekkel akartok hódítani? Nézzen és bámuljon meg bár az egész város ifjúsága, hódítani nem fogtok, mert szépségeitek és bájaitok sokkal gyengébbek, hogyszem a kéjelgő ifjak kipróbált és tapasztalt szemeiket meggyőzhetnétek. Lássátok ott vannak a sokkal szebb kéjhölgyek.

Nincs is fogalmatok, hogy mily szép és kedvesarczú ily fúriák vannak itt Budapesten.

Én, ki mindig mint egy tigris viselkedtem az ilyen kéjnök ellenében, én mondom nektek, hogy csak egy hajszál tartott vissza attól, hogy meg nem hódoltam egy ily rongynak, mert kedves széparczú volt és olyan bájos-szemű s széptermetű, hogy valóban Budapest polgárleányai közt nem láttam még életemben olyant.

Lássátok ezeket az éjji madarakat kell főképp kiirtanunk, mert csak a bájos arcz tudja lebilincselni a mai kor férfiait, az erény nem.

Akár mily szorgalmas és takarékosak legyenek leányaink, – ha csak nem nagyon, de nagyon szépek, férfúra azok ne számítsanak. Még kevésbé számítsanak azok, kik nem szépek és 20 éven felül vannak, azok biztosak lehetnek, hogy elhervadnak a nélkül, hogy az anyai örömeiket élvezhették volna, hacsak 50,000 firt vagyonnal nem rendelkeznek, mert akkor biztosan kapnak férjet.

Tudjátok-e azt, hogy férfaink félnek és irtóznak a becsületes, erkölcsös leánytól és még inkább a házasságtól.

Íme a budapesti férfiak egyike úgy beszél :

„Míg az én Vilmám ott van a Polláknénál, addig én nem házasodom, mert: „soáné, hat kháné” !

A másik: „míg a springerei létezik, én is létezem”!

A harmadik: „ha megházasodom, akkor csak egy feleségem van, én pedig már hozzá vagyok szokva a háremhez”?

A negyedik: „míg Ferenczi kávéházában leányt árulnak kávé helyett, addig nekem nem kell feleség”!

Az ötödik: (egy zsidó). „Egy hónapban 15 közösülés ötven krajzárjával 7 frt 50 kr. és ha házasodom feleségem bele kerül egy hónapban 40 frtomba, tehát 32 frt 50 kr.: „reinei rebach.”

A hatodik: „polgárleányt házasodjak? Hisz azok közt nem találok oly szépet, mint az én böstyám”!

Ily aljasul és bűnösen gondolkodnak ifjaink mind.

Leányok, ne higgyetek a budapesti férfiaknak, szerelmet azok nem ismernek e kéjuralom alatt, csak elvont eszem az. Még a kedves és szép, de egyszersmind becsületes leány után bolondulókat is csak a rideg kéjhajhászat hajtja.

Polgárleányok! Ébredjétek! Ébredjétek álmaitokból, nyissátok ki szemeiteket, nézzétek! Kulcsot adok kezeitekbe, melylyel kimehettek azon laktól, melyben oly soká tengődtetek és melyben annyit szenvedtetek.

A kulcs nem más, mint a tiltakozás! Tiltakozzatok, álljátok útját a kéjuralom terjedésének, hisz csak ti vagytok hivatva arra, hogy nemetek becsületét megőrizétek és megvédjétek, a férfiaktól nem várhattok semmit.

Csak nem gondoljátok, hogy azok kedvesei ellen fellázadjanak?

Ti polgárleányok vagytok, első sorban hivatva arra, hogy összeálljatok és közös erővel védjétek szent becsületeiteket!

V.

Tanácsok a szülőknek.

Ti sokat szenvedett lények, ti, kik számtalanszor oly gyakran, jogtalanul lettetek megsértve bűnös fiaitoktól, ti, kik nem kevészer meglopva is lettetek a kék szomj tói elragadt gyermekeitektől, ti, kik millió könyeket ontottatok és azon voltatok, hogy megjavítsátok romlott fiaitokat, ti igazán sajnálatra méltók vagytok és titeket nem vigasztal senki ?

Sajnos, nem egy anyát láttam, hogy sírt és rít, mert megóvni akarta fiát az erkölcsi romlástól és az oly szemtelenül válaszolt édes, jó anyjának.

Sőt igen sok anyát hallottam panaszkodni, hogy fiai meglopták, mert már pénzt nem tudott adni kéjencz fiának, elvette édesanyja gyűrűjét, óráját, sőt még az apa pénzestárczáját is megdézsmálta egynehány forinttal, csak hogy teletömhesse gyomrukát a pénzsomjas túriaknak.

Igen! tudom, hogy azon férfi, a kit megfogtak a kéjhölgyek magoknak, az javíthatlan, az nem ismer sem apát, anyát, sem Istent, annak a pénz és a kéjhölgy az Istene! Azt a férfit sem szavakkal, sem tettekkal megjavítani vagy a jó útra terelni nem lehet.

Az ilyen kéjhajhászótól a céltárgyat kell elvonnunk. Tudniillik a kéjhölgyet kell tőle távol tartani.

Szülők! ide hallgassatok! Én szólok hozzátok, én, ki együtt élek az ifjúsággal, én, ki velők közlekedem és társalgók, én mondom nektek, fiaitoknak kezeikbe pénzt ne adjatok, akár milyen célra kérjenek is, győződjetek

meg, hogy igazán mire kell nekik a pénz és ha lehet végezzétek el ti e vásárlásokat vagy fizetéseket.

Lássátok, nekem volt egy barátom, szülei igen szegények voltak, a fiú az iskolában 4 éven át tandíjt nem fizetett. Az 5-ik éven, midőn elérte 15-ik életévét, egy kéjencz pajtása által elragadtatva, szintén e bűnös útra térve, azt hazudta szegény, jó anyjának, hogy tőle 30 frt tandíjat követelnek. A jószívű anya nem is kételkedett rossz fiában és összes ruhaneműét eladta, csak hogy szeretet fiának megadhassa a kért összeget.

Az előbb erkölcsös, jó fiú, most kérlelhetetlenül nézte, hogy adja édesanyja el potom áron ruháit s nem is szégyelve magát, elvitte a pénzt. És míg szegény anyja otthon sírt és rít aggasztó sorsa felett, addig ő elment szíve és lelke orvgyilkosához (a kéjhölgyhöz), elkölteni a szent oltártól ellopott pénzt.

Tudjátok, sokszor az életben egy közönséges ember hízélgéssel vagy szép szóval megtudja nyerni a másik ember akaratát, hát miért ne hajolnának meg ezer meg ezer 15–16 éves ostoba ifjaink a kéjhölgyek mézes-mákos kedveskedései és kérései előtt? Hisz az ilyen fúria képes magát lealázni a főidig, mindent elkövetni, csak pénzt csikarjon ki a foglyától.

Ez volt az első és leghathatósabb tanácsom, t. i., hogy pénzt ne adjatok férfi-gyermekeiteknek kezébe, míg csak e kéjbarlangokat ki nem irtottam a főváros területeiből, mert ha pénzük nincs, akkor teljesen tehetetlenek, mert e fúriáknál kredit igen kevés esetben szokott lenni.

A másik tanácsom az, hogy fiaitokat este, egyedül el ne bocsássátok hazulról, mindig apa vagy anya menjen vele, mert az esti órák a kísértetek órái. Ott, a legártatlanabb esti séta alkalmával történik meg a legnagyobb baj.

Lássátok, én ismerek egy Budán lakó családot, a 27 éves gaz fiú a családból azt hazudja apjának, anyjának, hogy ő egy népszínházbeli színészszel ismeretséget kötött, ki mindennap ingyen ad neki egy belépti-jegyet. A szülők azt hívék, hogy ez igaz, nem bánják, ha el is

megy fiók mindennap, hisz a szegényke úgyis egész nap nehezen dolgozik, mert lakatos.

A gaz ez időt 7–10 óráig felhasználja és ott tanyáz naponta e bűzhödt fészkekben, ott, véték és bűn, szenny és piszok közt.

Harmadik tanácsom az, hogy leginkább akkor őrizték fiaitokat a barátoktól, a társaságoktól, midőn a 17–18 életévet elérték, mivel ekkor beszédüknek tárgyuk mindig csak a kéjhölgy és az emberi nemi szervek.

Jön az egyik: szervusz Lajos!

A másik: szervusz!

Na hogy vagy?

— Hát a csankérom úgy fáj, hogy bőgőnek néztem az éjjel a mennyországot.

— Nekem meg borzasztó dobom van.

— Na akkor bandisták vagyunk, gyerünk együtt...

Szülők! nagyon, de nagyon vigyázzatok, kikkel társalognak fiaitok, mert a romlott és kéjencz barát éppen annyi, mint egy kéjhölgy.

A jó anya nem bízik a fia legjobbképű barátjában sem, mert nem lát annak szívébe.

Lássátok, az én édes jó anyám is azt mondta nekem valaha: ezekkel ne társalogj, ezzel az igaz férfival menj, és éppen ez volt a legromlottabb a legerkölcstelenebb.

Utolsó és legjobb tanácsom az, hogy ti szülők, kik fiaitok jó nevelését szíveteken hordozzátok, ti, kik majd egyszer leszámoltok a mindenható bírói széke előtt arról, hogy milyenekké képeztétek, neveltétek fiaitokat, tinektek meg kell gondolni azt, hogy a legóvatosabb eljárastok daczára is megsebezheti fiaitok szemérmét, szívét, ily undok kígyó, tehát távol kell tartani fiaitokat ezektől.

Igen, hogyan? Midőn tele van az egész város ily romlott lényekkel, ily bűzhödt barlangokkal.

Nincs más hátra, mint hogy azokat kiirtsátok!

Tanácsom az, hogy a legnagyobb erőfőket használjátok fel arra, hogy kiirtsátok a bordélyházakat Budapest területéből.

VI.

Mit kívánok jelen röpiratommal?

Hogy mit kívánok jelen röpiratommal, az világos minden igaz ember előtt. Csak a kéjhölgyek nem akarják hallani végzetes ítéleteiket, ezek inognak és remegnek a jövő borzalmaitól, csak ezeket a bűnösöket furdalja a lelkiismeretük. Jajgatnak, sírnak és rínak, mert érzik, hogy a legnagyobb kínnak még csak jönni kell akkor, midőn a törvény reá kényszeríti, hogy dolgozzanak, hogy szerezzék becsületes úton kenyerüket.

Bizony! én mondom nektek: míg ifjú testemben csak egy csép vér kering, míg csak egy lehelet van bennem, addig én nem engedek elveimből semmit sem.

És jöjjenek bár rátok az inség, nyomor és a szegénység bajai; jöjjön rátok a kínos éhhalál, száradjanak ki ereitek a szomjtól és én, ha látnám, hogy csak egy csep vízzel is megmenthetnélek titeket az örök haláltól, én ekkor felkiáltanék Istenemhez: Ó Uram! tedd kővé lágy szívemet, hogy meg ne indulhasson a gazok sóhajain; tégy hályogot szemeimre, hogy ne lássam kínos vergődéseit, hogy meg ne indítsanak könnyei. És mint örült úgy kiálltanék fel újra: változtassad Istenem még e csép vizet is a legborzasztóbb méreggá, hadd igyák meg, hisz megérdemlik, mert égbekiállító bűnösök.

Ha pedig ti pokoli szörnyek még idejekorán hozzáláttok, hogy kioltsátok kedves, ifjú életem, akkor is az eszme él! és élni fog! s nektek itt a zsarnok bakó avagy a rideg bitó lesz bűnös cselekedetek jutalma!

Szóljatok meg szüzek, mint várjátok a végzetes har-

czot, mely megtöri bűnös elleneitek hatalmát, uralmát! Beszéljetek anyák, mint várjátok már, hogy fiaitoktól elvon ássanak e bűnre csábító fúriák, e fajtalan lények! Beszélj apa, mily kin fekszik szíveden! Riadj fel aggszúz álmodból, panaszold el Örömnélküli életed múltját! Ébredjétek ifjak! ébredjétek bűneitekből! Kelj fel Kain! és vedd kezedbe azon dorongot, mellyel ártatlan öcsédnek vérént ontottad és üsd agyon a fúriákat mind!

Polgártársak! Haladjunk a művelt Nyugat nyomán! Nézzük meg Bécsvárosát, van e annak nyilvános bordélyháza ? Nincs! Bécsben a törvény kimondotta, hogy ily undok fészkeknek nem szabad a fővárost rodhadttá tenni.

Én tehát semmi mást nem kívánok, minthogy; rövid idő alatt az illetékes hatóságok hassanak oda, hogy a bordélyházakat Budapest területéből irtsák ki.

És ha kiirtották: mily fenséges látvány fejlik ki majdan ekkor előttünk. A múltnak homályából vész majdan a bűn és teljes fényükben tündökölnék majd az erények. A föld megrázkódik, a társadalomban a nemes eszmék és bölcs intézmények egész forrongása fog bekövetkezni és előáll a társadalmi újjászületés.

És ha e kiirtás megtörtént, dicső Magyarország régi híres városa, Budapest, ismét díszelni fog a magyarok örömeire, a Kárpátoktól az Adriáig fog zengeni az egek diadalának visszhangja, tízszerre élénkebben fog emelkedni a város szépségeiben, díszeiben. Lakói a városnak ismét hisznek majd túlvilági Glóriát, ismét az egyház hű és alázatos híveivé lesznek, az ifjúság elfogja hagyni a sok vétkét és bűnét, sokkal nagyobb dicsfényt övezi majdan a magyar király trónusát!

Istenem mindenem! ki véghetetlen szereteted által megszenteled szívünk gerjedelmeit s terelsz bennünket az igaz és a jó világossága felé! ki láttad szent Fiad dús könyeit, melyekkel Jeruzsálem romjait előre megszentelte s a tisztaságot az isteni érzelmek magaslatára emelte, oh enged meg, hogy hozzád fohászkodhassak, hiszen hazám fővárosáról szólok s a dicső magyar név vegyül ajkamon könyörgésem rimánkodó hangjai közé!

Hiszen tied e nép, tied e nemzet, kit én akarok az utálatos kéjhaláltól megmenteni.

Kérlek! adj óriási erőt, adj tömérdek malasztot, hogy védbástyája lehessen az erényeknek a kéjuralom terjedése ellenében s hogy tántoríthatlan buzgósággal és elszántsággal vezethessen; a főváros polgárait azon vérontás nélküli harciba, mely harcban a szűztiszták – az erkölcsi romlottak és fajtalanok felett – aratják fényes diadalukat!